

[Carl Petersen.]

at der er anlagt frugtplantager på en del af deres marker. Ved denne ændring tror jeg, at frugtavlernes frygt for kornlovens virkninger er gjort ubegrundet. Jeg tror, frygten er opstået, fordi man troede, der var afleveringspligt også for dem, der overhovedet ikke dyrkede korn. Dette er jo, som også nævnt af den ærede ordfører (Kr. Kristensen), en misforståelse. Efter loven kan ingen tilpligtes at købe korn i det frie marked for at opfylde sin afleveringspligt.

Som jeg allerede har nævnt, er det forståeligt, at landbruget helst havde undværet denne lov. Vi ville vel alle ønske, at forholdene havde overflødiggjort den, men jeg har alligevel den opfattelse, at langt de fleste landmænd indrømmer nødvendigheden af, at der gennemføres sådanne ekstraordinære foranstaltninger, som en unormal tid kræver, for at sikre befolkningen det nødvendige brød, og at det sker på en sådan måde, at ordningen kommer til at virke indtægtsudlignende de forskellige landbrugsgrupper imellem. Vi mener, det kunne have været gjort på en anden og lettere måde, men der kunne ikke samles flertal for det, vi ønskede gennemført, og så ved vi, at det gamle prøvede princip, som man her fortsætter, er anvendeligt. Men som sagt, det er min opfattelse, at langt den overvejende del af danske landbrugere forstår, at en kornordning er nødvendig, og er villige til at indordne sig under den.

Det er derfor ikke underligt, at det kom til at virke meget ejendommeligt, da rigsdagen modtog landboforeningernes henvendelse, der i skarpe former gik imod en lovgivning af denne art. Nu ved jeg ikke, hvad der var årsag, og hvad der var virkning i dette spil. Er det det ærede medlem hr. Hans Pinstrup's meget ukloge tale ved dette lovforslags første behandling, der har fået landboforeningerne til at stive ham af, eller er det landboforeningernes tryk på deres høje formand, der har fået det ærede medlem til at holde sin ukloge tale og afgive sin efter min mening lige så ukloge særbetænkning? Jeg ved som sagt ikke, hvad der er hoved og hale her. Men jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem har været årsagen, at han ved sin tale ved første behandling har tændt op under nogle organisationsmænd, som har for vane at handle, før de tænker. Det er beklageligt, at landbrugets førstemand, landbrugsrådets præsident, manden på den højeste og mest betydningsfulde plads, nogen organisationsmand indenfor dansk landbrug kan nå,

den højtærede landbrugsministers efterfølger i præsidentstolen, har stillet sig udenfor, ikke på sin stands vegne har turdet tage ansvaret for at gå ind i det samarbejde, som her har været nødvendigt. En organisationsformands opgave er ikke ved uklog tale at gejle sin organisations medlemmer op. Det er heller ikke hans opgave at løbe efter alt, hvad medlemmerne kræver af ham, men det er i høj grad hans opgave at vurdere, hvad der er standens interesser, og hvad der er samfundets interesser. Det har det ærede medlem hr. Hans Pinstrup manglet sin forgængers evne til, og jeg beklager som sagt den stilling, det ærede medlem har indtaget her, og som kun kan bidrage til at skabe unødigt utilfredshed blandt landmændene.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen siger i betænkningen, at han ikke kan anbefale lovforslagets vedtagelse. Jeg ved ikke, hvordan det ærede medlem vil argumentere, men jeg tager næppe fejl, når jeg mener, han vil sige, at da han ikke er med i det politiske forlig, føler han ikke noget ansvar og vil derfor stemme imod. Skulle hans argumentation komme til at ligge på en noget anden linie, vil jeg forbeholde mig mit svar, indtil jeg hører, hvordan han vil lægge op.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale ændringsforslagene, som er stillet af ministeren og tiltrådt af udvalgets flertal, og anbefale at stemme for lovforslagets endelige vedtagelse ved tredje behandling.

Tesdorpf: Mit partis og også mit eget syn på spørgsmålet om en kornordning er nu ligesom ved første behandling det, at skal vi sanere landets økonomi, må et af midlerne være at fastlægge prisen på og at billigøre det indenlandske brødkorn, og hvis vi vil det, må vi have en kornordning. Men der er to ting, som ikke har holdt stik — man kan også sige, at der er to fejl, som blev begået, da man sluttede det forlig, denne kornordning er et led i. Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige et par ord om de to fejl. Man pressede en større udskrivning igennem end oprindeligt foreslået og kom derved til at udskrive noget mere end absolut nødvendigt for at sikre brødkornet. Jeg siger udtrykkeligt *noget* mere, for 50 000 t, ½ mill. tdr., set i forhold til hele landets høst, fordelt på alle ejendomme, kunne ikke siges at være meget, men man fordelte kun denne sidst tilkomne forøgede udskrivning på 8 000 t, som vi blev enige om, på større ejendomme over 60 000 kr.s grundværdi. Det var ikke retfærdigt, fordi disse ejen-